

condició social no els permetia l'acaronar, ha engendrat l'actual plètor professional en el camp de la Medicina. I no és solament aquesta l'única causa de la gran concurrència mèdica actual. És la desorganització, el desballestament, la manca absoluta de sistema regulador de l'exercici de la professió mèdica, fonamentat en punts d'albir racionals i lògics amb mires a desenrotllar una acció benèfico-sanitària, adaptada en tots els llocs, a les especials condicions de vida del poble, el que ha fet caòtica l'actual regressió popular i científica del metge, com a concepte generalitzat després de l'absoluta llibertat i fins llibertinatge de l'exercici professional.

L'aspecte més simpàtic de la nostra professió, la llibertat d'exercir onsevulla, la llibertat de contractació, deixada a l'atzar de la tradicional llei de l'oferta i la demanda, ha originat l'actual malura professional, malura que, naturalment i lògica, influeix en el desviament dels principals objectius que ha de tenir tot professional honrat i esclau del seu deure, o sigui, l'assistència dels seus germans malalts i la prevenció i defensa contra tota pèrdua eventual de la salut, sempre que científicament sigui possible. I de tal faisó veiem escórrer els anys i llustres en un ambient que no s'ha sabut adaptar a les concepcions i exigències modernes, dementre la ciència fa via constant cap als viaranys del progrés, fent a cada torn més difícil l'exercici de la Medicina en el medi rural.

Per aquestes raons veiem com els Estats moderns es preocupen fa dies—i la Conferència europea d'Higiene rural n'és una vivent plasmació—de l'assistència mèdica en el medi rural, ja sigui

portant a la pràctica moderníssims sistemes d'organització que permeten millorar les dolentes condicions d'exercici professional, ja estimulant els metges perquè els sigui plaent el viure fora de ciutat, i així afavorir aquella sagrada missió al metge encomanada. Dissortadament, en la generalitat de les nostres comarques agrícoles, degut a què el metge viu supeditat a la voluntat de cacics i caciquets que contínuament l'assetgen i hostilitzen, s'ha originat una forta aversió a exercici en viles i pobles, i fàcilment es comprèn que, si en l'actual ha augmentat el nombre de professionals en el nostre camp, no és degut a una directriu pensada i realitzada, ans bé, a l'estat de plètor de què parlàvem en anteriors paràgrafs. No cal més que mirar el nostre Anuari: en el territori de Catalunya, poble essencialment agrícola, hi exerceixen uns 4.000 metges, i d'aquests ben prop de la meitat viuen en la ciutat de Barcelona. I en el que fa a la distribució, comptem només 553 pobles, que tenen un o diversos metges residents, inclosos els grans de la categoria de Badalona, Tortosa, Lleida, Tarragona, Reus, Girona, Sabadell, Figueres, Terrassa, i altres que no es poden qualificar d'estrictament rurals, d'entre el miler llarg de pobles que constitueixen la nostra terra. Serveixi'ns, no obstant, de consol relatiu, ço que s'esdevé a tots els països d'Europa i Amèrica en el que respecta a la plètor professional. Vegi's per a llur constatació el següent quadro estadístic confeccionat expressament per l'Associació professional internacional de Metges (A. P. I. M.), publicada el proppassat mes d'agost, corresponent a les estadístiques recopilades dels anys 1900 i 1930.